

[Albertsen.]

nogle ændringer, som det vel nok kan være nyttigt at se på i udvalget til sammenligning og mulig inspiration.

Jeg er meget vel klar over, at det, jeg her har foreslået, vil koste penge. Jeg er også meget vel klar over, at vi befinder os i en periode, hvor der anlægges mange sparsommelighedsbetragtninger ud fra vores almindelige samfundsøkonomi, men jeg mener alligevel, at der her er tale om et tilsagn og et løfte og nogle erfaringer og noget materiale, som vi må have med i billedet under den videre behandling af lovforslaget.

Jeg anbefaler et udvalgsarbejde, hvor vi måske kan finde frem til en løsning af nogle af de her nævnte problemer.

Thustrup Hansen: Siden loven af oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre er der kommet en række lovjusteringer, der har givet gradvise forbedringer i de erstatninger og hædersgaver, der blev ydet til ofre og slægtninge til ofre for begivenhederne under besættelsestiden.

Der er også tale om forbedringer ved det lovforslag, der her er fremsat, og forbedringerne synes særdeles rimelige. Særlig synes jeg, at den pristalsregulering, man indbygger i lovforslaget, er noget særdeles fornuftigt.

Også mit parti vil ved den foreslåede udvalgsbehandling se meget positivt på dette lovforslag, som der ikke er frygtelig mange penge i. De justeringer, der er tale om, vil alt i alt udgøre 1,3 mill. kr.

Tove Nielsen: Som det er sket mange gange, siden denne lov første gang trådte i kraft den 1. oktober 1945, skal vi nu igen tage visse ting af loven op til revision.

Det har været ganske tydeligt, at virkningerne af de skader, som de såkaldte besættelsestidens ofre pådrog sig i krigens tid ved internering, ved deportation, ved fængsling m.m., har vist sig med stigende styrke i de senere år. Og netop i disse år har vi jo at gøre med de årgange, som enten bliver pensioneret, nogle et godt stykke før tiden, eller som afgår ved døden, også nogle ved en tidlig død, og den fysiske og psykiske belastning, som denne gruppe af den danske befolkning under besættelsen har været udsat for, har altså været langt større, end man i

1945 ved loven kunne tage højde for. Derfor er det også naturligt, at loven bliver ajourført, og venstre har også op igennem årene positivt medvirket til, at vi kunne bedre disse kår, så man kunne give denne gruppe mulighed for på trods af forskellige handicaps at føre en menneskeværdig tilværelse.

Det første punkt går ud på, at andre end efterladte ægtefæller kan opnå erstatning. Her tænker man jo, som vi har hørt, i første omgang på efterladtes børn under 18 år, men der tænkes også på andre nærstående, hvis der ikke findes en efterladt ægtefælle eller efterladte børn under 18 år, og det skal være nogle nærstående, som den afdøde har forsørget eller har ydet væsentlige bidrag til forsørgelsen af i de sidste 5 år før dødsfaldet. Venstre er positivt indstillet over for denne udvidelse, men vi vil gerne have en nærmere præcisering af, hvad man mener med andre nærstående.

Hvad angår begravelseshjælpen, kan vi tilslutte os, at den bliver pristalsreguleret. Herved bliver hjælpen også i overensstemmelse med praksis for tilsvarende ydelser inden for ulykkesforsikringsloven, sygesikringsloven og loven om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, og desuden undgår vi jo også med jævne mellemrum at skulle ajourføre loven.

I 1966 fik vi en lovændring, der gik ud på, at skadelidte tjenestemænd ved pensionering i alle tilfælde skulle være sikret en begrænset invaliditetserstatning foruden selve pensionen. Venstre kan medvirke til, at der nu også sikres den efterladte ægtefælle efter en skadelidt tjenestemand en minimumserstatning, men vi vil meget gerne i udvalgsarbejdet have et skøn over, hvor mange tilfælde det cirka drejer sig om, også for at vi derved lidt nærmere kan skønne, hvilken merudgift det beløber sig til.

Da man har erkendt, at skader pådraget i besættelsestiden mange gange først dukker op mange år senere, finder vi det også naturligt, at vi i udvalgsarbejdet diskuterer det betimelige i, at hædersgaver og det livsvarige årlige beløb til enker udstrækkes til ikke blot at omfatte de enker, som var gift eller forlovet med afdøde på det tidspunkt, da skaden indtrådte, men også de enker, der har indgået ægteskab med skadelidte senest 5 år før dødens indtræden.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget har